

Problemkatalog

Fagets formål fremgår af fagbeskrivelsen og omfatter blandt andet at de studerende vurderes på deres evne til:

- 1) at genkende juridiske problemstillinger
- 2) at argumentere for en løsning på skrift i et sikkert og præcist sprog
- 3) at anvende en korrekt, struktureret og systematisk fremgangsmåde
- 4) at anvende de rigtige kilder og begrunde dette
- 5) at anvende fagets terminologi korrekt og sikkert
- 6) at svare på det stillede spørgsmål.

Studerende godskrives ikke for:

- 1) Gentagelser af opgaveteksten som ikke har relevans for et argument, eksempelvis 'indledninger'.
- 2) Redegørelser for juridiske problemstillinger der ikke spørges til.

SPM 1

Ifølge tinglysningslovens § 1 kan en senere aftaleerhverver ekstinkvere en utinglyst ret over en fast ejendom såfremt at aftaleerhverver er i god tro og at den tidligere stiftede ret er utinglyst. God tro. Kunne ikke se retten blive udøvet. Ikke oplyst andet. C ekstinkverer entreprenørens ret. Derfor må entreprenøren ikke længere grave kalk på ejendommen, da ikke en ret på almindelige tidsvilkår, der er beskyttet uden tinglysning efter § 3.

Dansk Privatret kapitel 13, afsnit 3.5 (s. 358 f.)

SPM 2

Da E retter erstatningskravet mod såvel A som D må der foretages en selvstændig vurdering af ansvaret hos både A og D.

D's erstatningsansvar

I forhold til D er ansvarsgrundlaget som udgangspunkt culpa, idet det ulovbestemte objektive ansvar for skader forvoldt ved udgravninger og piloteringer alene er blevet pålagt bygherrer og ikke hvervtagere (lærebogen s. 186 ff. og særligt s. 189 f., hvor retsstillingen opsummeres. I U.1968.84/2 H afviser landsretten at pålægge entreprenøren ansvar på objektive grundlag, men dette fremgår, så vidt jeg kan se, ikke af domsreferatet i lærebogen).

Der skal derfor foretages en culpavurdering af D's adfærd. Ved denne vurdering er det relevant at fremhæve, at pilotering i mange tilfælde medfører stor risiko for betydelige skader på naboejendomme. Handlingens farlighed og skadesevne er således stor, hvilket taler for, at der foreligger culpa (lærebogen s. 112 ff.). Hertil kommer, at D er professionel, har erfaring med at bygge i Herning og antageligt tidligere har udført piloteringsarbejde, eller i hvert fald er bekendt med, at pilotering ofte er nødvendig. D må således formodes at have haft gode

muligheder for at indse handlingens farlighed og skadesevne (lærebogen s. 113 f.), men trods dette, foretog D ingen undersøgelser af piloteringens mulige påvirkninger af naboejendommene. Det må endda lægges til grund, at D end ikke overvejede, at piloteringen kunne medføre skader på naboejendomme, idet D efter det oplyste alene tog mulige støjgener i betragtning, og at D heller ikke informerede naboerne om det planlagte arbejde.

Imidlertid er intet oplyst om afstanden mellem piloteringsarbejdet og naboejendommene, herunder E's kro. Det er således muligt, at afstanden er så stor, at det ikke var culpøst at iværksætte piloteringsarbejdet uden forudgående undersøgelser eller underretning til ejerne, jf. U.1968.84/2 H (Aalborg Kloster). Endvidere er det heller ikke oplyst, om der kunne have været truffet foranstaltninger for at imødegå risikoen for skade, og i så fald hvor besværligt og dyrt dette havde været. Som følge heraf er det vanskeligt at vurdere, om D har handlet culpøst, men D's erfaring og fuldstændige ignorering af muligheden for skader på naboejendommene taget i betragtning, hælder jeg mest til, at der foreligger culpa.

Såfremt D anses for ansvarlig, må medvirken og adækvans diskuteres i relation til kroens alder og det heraf følgende mulige dårlige fundament. Da det imidlertid oplyses, at kroen var opført efter datidens forskrifter, skal erstatningskravet ikke nedsættes som følge af medvirken eller manglende adækvans (lærebogen s. 190 f. og 454).

A's erstatningsansvar

Det må indledningsvist afvises, at A er ansvarlig efter culpareglen, idet A har overladt arbejdet til en professionel entreprenør, og idet intet er oplyst om A's eventuelle kendskab eller tidligere erfaring med udgravninger/pilotering i området.

Herefter kan A blive ansvarlig, enten fordi A hæfter for D's fejl efter reglerne om ansvar for selvstændigt virkende tredjemænds fejl (denne diskussion er alene relevant, såfremt det lægges til grund, at D har handlet culpøst, jf. ovenfor), eller fordi A hæfter på objektivt grundlag efter reglerne om ulovbestemt objektivt ansvar.

Udgangspunktet er, at en hvervgiver ikke pålægges erstatningsansvar for selvstændigt virkende hvervtageres fejl. DL 3-19-2 finder således ikke anvendelse, da D ikke er underkastet nogen instruktionsmyndighed fra A (lærebogen s. 178). Imidlertid gøres der i nogle tilfælde undtagelse fra dette udgangspunkt, hvilket særligt gælder, såfremt hvervgiveren havde båret et strengt ansvar, hvis han selv havde udført arbejdet. Da skader forvoldt ved pilotering er et område, hvor domstolene i flere tilfælde har pålagt bygherren et ulovbestemt objektivt ansvar, taler meget for, at A i denne situation hæfter for D's fejl (lærebogen s. 181). Det kan bemærkes, at D's betydelige sagkundskab (og A's formodentlige mangel på samme) i tvivlstilfælde udgør et moment, der taler i mod at pålægge A ansvar (lærebogen s. 181, note 16), men trods dette antages det, at A hæfter, idet vi som nævnt befinder os på et område, hvor bygherren ofte kan pålægges et egentligt ulovbestemt objektivt ansvar, jf. nedenfor.

Uanset om D har handlet culpøst eller ej, må det diskuteres, om A kan pålægges et ulovbestemt objektivt ansvar. Retstilstanden ift. skader forvoldt ved større piloteringer og udgravninger er således den, at der påhviler bygherren et objektivt ansvar for ikke-

ubetydelige naboskader, som er resultatet af en risiko, som var bygherren bekendt ved arbejdets tilrettelæggelse, realiseres (lærebogen s. 189 f.). Opførelse af en lagerbygning må karakteriseres som en større udgravning/pilotering, såvel som skaderne på E's kro må anses for ikke-ubetydelige. Mere tvivlsomt er det derimod, om A var bekendt med risikoen ved arbejdets tilrettelæggelse. A har tidligere ejet jord lidt uden for Herning, men A har ikke i den forbindelse udført større arbejder. Intet er således oplyst, om A's kendskab til risikoen ved arbejdet. På den baggrund må det formentligt konkluderes, at A ikke hæfter på objektivi grundlag, idet det bemærkes, at domstolene i de i lærebogen refererede afgørelser – U.1968.84/2 H, U.1983.714 H og U.2008.1757 V – lægger vægt på bygherrens konkrete kendskab til risikoen.

Det vurderes således, at domstolene vil pålægge A ansvar efter reglerne om hæftelse for hvervtageres fejl frem for efter et egentligt objektivi ansvar, jf. således også U.2011.433 H, hvor Højesteret statuerede ansvar for hvervtagerens fejl, og hvor det derfor ikke var nødvendigt at tage stilling til anbringenderne om et ulovbestemt objektivi ansvar.

Såfremt det lægges til grund, at D har begået fejl, og at A samtidigt er ansvarlig – uanset om ansvaret pålægges efter reglerne om ansvar for selvstændigt virkende tredjemænds fejl eller efter reglerne om ulovbestemt objektivi ansvar – hæfter A og D solidarisk over for E, jf. fsva. hæftelsesansvaret U.2011.433 H (lærebogen s. 180 og s. 458 f.).
Solidarisk ansvar mellem de to.

Lærebog i erstatningsret kap. 7, afsnit 3.2 (s.186 ff.)

SPM 3

Betingelserne for anvendelse af lov om forbrugerbeskyttelse ved salg af fast ejendom er opfyldt da én af parterne har/ønsker selv at bebo ejendommen. Dette betyder at sælgers mangelsansvar er fraskrevet. Det er irrelevant at skaden ikke nævnes i rapporten. Var skaden nævnt ville A ikke være ansvarlig af dén grund at køber var oplyst om skaden inden købet. Det er underordnet at der faktisk ikke er tegnet forsikring da A har opfyldt sine pligter ifølge loven. A er derfor ikke ansvarlig.

Købsretten kap. 10, afsnit 10.6.3.3. (s.339 ff.)

SPM 4.

Risikoen ved forsendelsen overgår når forbruger kommer i besiddelse jf. KBL § 73, stk. 1. Dvs. undergangen er sælgers risiko og der er derfor mislighold. Køber er forbruger og vælger selv beføjelse og kan som udgangspunkt vælge at hæve. Dog har sælger mulighed for at afværge hævebeføjelsen ved at tilbyde afhjælpning jf. § 78, stk. 3. Det tilbydes her og der er derfor ikke adgang til at hæve. Reklamation inden rimelig tid da 2 måneder altid er rimelig tid og der sker reklamation inden 1 uge.

Købsretten kap. 3, s. 92, og kap. 8, afsnit 8.5.5 og 8.5.6.1 (s. 244 ff.)

SPM 5.

De har en aftale. At sende varen viser accept.

Vareprøven binder, inklusive farvegengivelsen jf. CISG art. 35(2)(c). Nogle studerende ved måske at farvegengivelse ikke nødvendigvis har noget med farven på lyset at gøre. Uanset hvad, så må den studerende have frihed til at tolke faktum her. Uanset hvad, så stemmer variationen ikke overens med vareprøvens farve og beskrivelsen 'højeste kvalitet' og den højere pris. Derfor lever pærerne nok ikke op til hvad man almindeligvis kan forvente jf. CISG art. 35.

CISG anvendes da tale om handel mellem to CISG stater.

Da der foreligger mislighold kan køber få forholdsmæssigt afslag jf. art. 50.

Der er reklameret inden rimelig tid.

Internationale løsøre køb kap. 3 og Købsretten kap. 9, afsnit 9.6.2.4.1 og 9.7.5 (s. 279 ff. Og 309)

SPM 6.

M har haft en stillingsfuldmagt til indkøb af pærer jf. mail-signatur og hjemmesiden. Han er dog blevet fyret, men stillingsfuldmagten er ikke tilbagekaldt jf. § 15. Fuldmagten angår indkøb af lyskilder og indgåelse af en leveringsaftale er nok sædvanligt. M handler dog uden for bemyndigelsen. Derfor er god tro hos A afgørende jf. § 11, stk. 1. Der er ingen oplysninger om at A har positiv viden om at M ikke længere er ansat. Tværtimod er der tegn på at virksomheden ikke har fjernet M fra stillingen. Derfor er aftalen med A bindende for Dansk Belysning A/S.

Der kan ikke blive tale om at aftalen er indgået med M da fuldmagtsforholdet jo består og hovedmanden er bundet.

Grundlæggende aftaleret kap. 4, afsnit 4.3.f. (s. 271 ff.)

SPM 7.

Svaret herpå følger af rentelovens § 3, stk. 2, da forfaldsdagen for kravet ikke er fastsat i forvejen. Der kan derfor kræves rente fra den 2. januar 2016, altså 30 dage efter afsendelsen af fakturaen. Den betalingsfrist, der er angivet i fakturaen er uden betydning.

Dansk privatret kap. 14, afsnit 5.2.1.